

Η εγχείρηση έγινε αλλού

Φ. Κ. Γραμματικός
Ομότιμος καθηγητής

Ο Γιώργος είναι 67 χρονών, αγαπάει την Ελλάδα, δεν έχει ταξιδέψει ποτέ εκτός Ελλάδας, αγαπάει τους γιατρούς και δε λέει ποτέ ψέματα. Μετά από πέντε χρόνια που είχα να τον δω, όταν μου έδωσε το χέρι του, είδα το ένα μάτι του γεμάτο εκκρίματα, κοινώς τσίμπλες.

«Ξέρεις κανένα φάρμακο γιατρέ για τις τσίμπλες;» με ρώτησε.

«Γιώργο, πώς το 'παθες αυτό;».

Με παρέσυρε στο κοντινό καφενείο και άρχισε την ιστορία του:

«Πριν τρία χρόνια πήγα να κάνω εγχείρηση καταρράκτη. Οκτώ η ώρα ήμουν στο νοσοκομείο μαζί με τη γυναίκα μου. Με οδήγησαν σε ένα θάλαμο και σε λίγο η αδελφή μου έφερε ένα χιτώνιο να φορέσω.

«Είναι για το χειρουργείο» μου είπε. «Να βγάλετε τα ρούχα σας και να το φορέσετε».

«Μα είναι τόσο κρύος ο θάλαμος, δεν έχετε καλοριφέρ;» ρώτησα. Ήταν Ιανουάριος κι έξω ψιλοχιόνιζε.

«Δυστυχώς έχουν απεργία οι θερμαστές. Φορέστε μια μπλούζα από πάνω. Είστε νησιτικός;».

Νησιτικός ήμουνα, περίμενα μία ώρα και ρώτησα πάλι πότε θα με πάνε στο χειρουργείο. Η αδελφή ήταν πολύ ευγενής:

«Δυστυχώς οι τραυματιοφορείς έχουν απεργία. Μπορείτε να πάτε μόνος σας;»

Έβγαλα τη μπλούζα που είχα φορέσει πάνω από το χειρουργικό χιτώνιο, έσυρα το κρεβάτι του χειρουργείου έξω από το θάλαμο, ρώτησα κάποιον περαστικό πού είναι το χειρουργείο και κατευθύνθηκα προς τα εκεί. Στον δρόμο με σταμάτησαν δύο γιατροί.

«Πάω στο χειρουργείο για εγχείρηση καταρράκτη» τους είπα.

«Θα είστε ο κ. Γιώργος. Εσάς ψάχνουμε. Ελάτε μέσα στο δωμάτιο».

Έσυρα το χειρουργικό κρεβάτι στο δωμάτιο που μου υπέδειξαν, ανέβηκα και πλάγιασα σαν καλός ασθενής. Ένας από τους δύο γιατρούς γέ-

μισε μια μεγάλη σύριγγα των 10 ml νομίζω, με κάποιο υγρό και αφού μου είπε: «θα πονέσετε λίγο», ένεσε το μεγαλύτερο μέρος του υγρού σε κάποια θέση κάτω από το κάτω βλέφαρο.

Με το ένα χέρι κρατούσα το βαμβάκι επάνω στο σημείο της ένεσης και με το άλλο έσυρα το κρεβάτι μου πάλι προς το χειρουργείο. Χτύπησα την πόρτα και ρώτησα:

«Να αφήσω το κρεβάτι και τα παπούτσια μου απέξω ή να τα φέρω μέσα;»

«Απέξω» μου είπαν, «θα σας δώσουμε εμείς να φορέσετε».

Άφησα το κρεβάτι απέξω, αλλά τα παπούτσια μου τα έσπρωξα με τρόπο μέσα, μη μου τα πάρει κανείς και γυρίσω στο σπίτι ξυπόλητος. Πλάγιασα στο χειρουργικό κρεβάτι και αφού περίμενα μισή ώρα ακόμα, ρώτησα πότε θα έρθει ο χειρουργός.

«Μιλάει με μια κυρία στο γραφείο του, δεν θ' αργήσει» μου είπαν.

«Κι αυτός ο θόρυβος που ακούγεται συνεχώς τι είναι;»

«Είναι ένα από τα μηχανήματα. Διορθώνεται μόνο του αυτό».

Σκέφτηκα ότι το χειρότερο που μπορούσα να πάθω από 'δω και πέρα, θα ήταν να εκνευριστεί το προσωπικό του χειρουργείου, γι' αυτό προσπάθησα να είμαι ευχάριστος και είπα: «Η οφθαλμολογία είναι η καλύτερη ειδικότητα απ' όλες, διότι βλέπει τον άρρωστο από ψηλά».

Ο χειρουργός έκανε άλλη μισή ώρα να έρθει, πλησίαζε η ώρα δέκα, αλλά ήταν πολύ ευγενής. Ζήτησε συγνώμη για την καθυστέρηση, πήρε το μαχαιρίδιο από την προϊσταμένη, άνοιξε το μάτι μου, καθάρισε τον πάσχοντα φακό και ζήτησε από την προϊσταμένη να του δώσει το νέο φακό που θα τοποθετούσε στη θέση του. Ο νέος φακός όμως είχε χαθεί.

«Θα είναι μέσα στο ντουλάπι», είπε μία αδελφή. Κι αφού έψαξαν στο ντουλάπι:

«Θα τον έχει ο κ. Χ», είπε μια άλλη. Έτρεξαν

δύο ή τρία άτομα, διέσχισαν τον μακρύ διάδρομο και μπήκαν στο γραφείο του κ. Χ, ο οποίος αφού ξεστόμισε μια «όμορφη φράση», έτρεξε στην άκρη του γραφείου του, άνοιξε την ιατρική του τσάντα κι έβγαλε θριαμβευτικά ένα μικρό φάκελο λέγοντας:

«Να ο φακός».

Γρήγορα ο φακός βρισκόταν στα χέρια του χειρουργού. Πρέπει να τονίσω ότι ο γιατρός κ. Χ ήταν τόσο καλός που επέτρεψε στη γυναίκα μου να βρίσκεται στον προθάλαμο του γραφείου του όσην ώρα περίμενε να βγω από το χειρουργείο, έτσι ώστε διαπίστωσε και η ίδια ότι από 'δω και πέρα, αφού βρέθηκε ο φακός, η εγχείρησή μου θα πήγαινε άριστα.

Την άλλη μέρα, όταν ο χειρουργός μου έβγαλε τον επίδεσμο από το χειρουργημένο μου μάτι, έβλεπα τόσο καλά, που δεν έβρισκα λόγια για να τον ευχαριστήσω.

«Τότε πώς έγιναν οι τσίμπλες;» διέκοψα τον Γιώργο.

«Ο καλός χειρουργός θέλησε να μου βάλει ο ίδιος τις πρώτες σταγόνες στο μάτι μου. Έτσι, έπιασε το κάτω βλέφαρο και το πάτησε προς τα κάτω τόσο δυνατά που το έσκισε από κει που κρατιέται με το πάνω βλέφαρο. Έτσι έγινε, και

στο σκίσιμο αυτό εξακολουθούν να βγαίνουν οι περιφημες τσίμπλες».

«Τέλος καλό, όλα καλά» είπα στον Γιώργο.

«Ναι, αλλά μετά για κανένα μήνα το μάτι μου είχε μια μεγάλη τρομακτική φυσαλίδα που οφειλόταν προφανώς στο μηχάνημα ή στην καθυστέρηση της εγχείρησης. Αργότερα απορροφήθηκε η φυσαλίδα, αλλά έπαθα δευτερογενή καταρράκτη. Ο καλός γιατρός επενέβη και μου τον διόρθωσε πάλι».

«Αρα είσαι καλά τώρα;»

«Τώρα, μου λένε πως υπάρχει σχέση της εγχείρησης του καταρράκτη με το ότι παρουσίασα την αρρώστια της ωχράς κηλίδας και βλέπω πολύ λίγο από αυτό το μάτι».

«Και τι λέει ο γιατρός σου;», τον ρώτησα.

«Ο γιατρός μου λέει πως είμαι τυχερός, γιατί το άλλο μου μάτι, εκείνο που δεν εγχείρησε, δεν έχει κανένα πρόβλημα».

«Σε ποιο νοσοκομείο έγινε η εγχείρηση;» ρώτησα τέλος από περιέργεια.

«Α, δεν σου είπα» απάντησε ο Γιώργος. «Η εγχείρηση δεν έγινε στην Ελλάδα, έγινε στο εξωτερικό!»

Με χαιρέτησε κι έφυγε.

Γ. Α. Σακελλαρίου, «Σταφύλια», 1984, 25×16 εκ.